

Jednotně do protektorátní kynologie

V témže roce jako František Vojtěch oslavila kulaté výročí další postava české kynologie, v jejímž jménu se – ovšem na poli pozdější svazarmovské kynologie – také pravidelně konal memoriál, soutěž ve výkonu psů služebních plemen: major četnictva Oldřich Pinkas se dožil padesátky. Jak si ukážeme v dílech z období války, výběr svazarmovců byl poněkud zvláštní.

Ve třicátých letech byl Oldřich Pinkas, do vypuknutí první světové války student filologie na Filozofické fakultě Karlovy univerzity, náměstkem velitele Ústředního četnického pátracího oddělení. Coby nadporučík rakousko-uherské armády přešel po vzniku ČSR k četnictvu a sloužil pod dalším kynologem, zakladatelem výcvikového střediska služebních psů četnictva v Pyšelích, pozdějším generálem četnictva a protektorátním ministrem vnitra Josefem Ježkem. „Major Pinkas,“ psalo se v medailonu k výročí, „těší se lásce všech bezpečnostních orgánů, kteří s ním přišli do styku a velké vážnosti četných, hlavně kynologických korporací, v nichž působí.“ Jubilant si vzal za svůj životní úkol zdokonalit instituci služebních psů u četnictva, specializovaného střediska pro výcvik, a to se mu nesporně podařilo.

Zvyšování politického napětí na konci 30. let vedlo k tomu, že Československý kynologický svaz nabídl všechny psy svých členů k dispozici státu v případě nebezpečí. Další slavná postava naší kynologie Jaroslav Odvárko proto vyzval k zahájení přípravy specializovaného výcviku: „Máme psy členů pro policejní výcvik se nehodící, ale ke službě spojovací vyhovující. Vždyť i to je pěkný požitek, pozorovati psa, který ničeho si nevšímá, žene si to polem, přes příkopy a jiné překážky, aby donesl depeši svému pánu nebo pomocníku. Nebo jak nese na hřbetě cívku s telefonním drátem a tím umožňuje bez lidských obětí spojení dvou vojenských těles.“ Na závěr však varuje: „Všimněte si, že v sousedním Německu je pod rouškou sportovní velká spousta psů k sanitní službě vycvičena, kteří v případě potřeby mohou být ihned zařadění.“

K roztržce došlo i mezi dvěma vrcholnými kynologickými organizacemi v republice, Československým kynologickým svazem (Čs. K. S.) a Zucht-und Prüfungsbundem (ZPB) sdruženými v Československé kynologické unii, která reprezentovala ČSR navenek a vůči FCI. Spor vypukl kolem počtu delegátů zastoupených ve výboru unie. ZPB totiž odmítl návrh poměru 6 : 4, načež svaz, „u vědomí svých povinností, které mu ukládá hájit zájmy

„Horlivý činovník na poli české kynologie“ major četnictva Oldřich Pinkas

Čsl. kynologie a neméně hájit zájmy národa a státu,“ oznámil vystoupení z unie. Okleštění a posléze okupace Československa vedly k dalšímu (kolikátému již?!), tentokrát ovšem poprvé ne zcela dobrovolnému sjednocení české kynologie.

Všechny velké spolky a organizace, Česká myslivecká jednota, Říšský lovecký a kynologický svaz a Český kynologický svaz, se po rok trvajících přípravách v roce 1939 „rozhodly pro jediné mohutné organizační těleso“ – Českomoravský kynologický svaz. Za jedinou vrcholnou organizaci pro území Čech a Moravy byl uznán výnosem protektorátního ministerstva zemědělství dne 22. června 1940. Jeho plemenná kniha byla úředně uznána jako jediná pro zápisy čistokrevných psů všech plemen. Jedním z prvních kroků, které provázely „konsolidaci“ a stavěly „konečně pevný základ, který zaručil trvalou a úspěšnou budoucnost“, bylo uzavření nevypověditelné „přátelské dohody o spolupráci“ s říšským kynologickým svazem, Reichsverband für Hundewesen, v Berlíně už dne 29. prosince 1939. V krátké době sdružoval svaz 42 kynologických klubů a spolků včetně České myslivecké jednoty. Nepřipojili se však úplně všichni. Vládním nařízením ze dne 19. prosince 1940 byl zakázán dovoz psů ze Svazu sovětských socialistických republik (Ruska), Finska, z Generálního gouvernementu, z Maďarska, Slovenska, Jugoslávie, Bulharska, Albánie, Řecka a z Turecka.

M. Císařovský

Vítěz pardubické výstavy psů 1935 a mezinárodní výstavy v Praze 1936 – barzoj Lady Tambov, chovatelka F. Stárková, majitelka F. Vitonská, Praha